

PES BEZ P.P.

Již loňská členská schůze mně pověřila na základě návrhu paní K. Kocúrové vypracováním článku, zabývajícího se problematikou chovu psů bez P.P (tedy psů bez oficiálního rodokmenu). Je pravda, že jsem tento závazek nesplnila, a tak v usnesení letošní členské schůze je tento požadavek znovu opakován.

Přiznám se, že zpracování takového námětu na vnitroklubové bázi v klubu, který se zabývá chovem plemen ekonomicky zcela nelukrativních považuji za téměř zbytečný. Je to námět třeba pro kluby retrívrů, jezevčků nebo i pudlů....ale u nás? Myslím si, že vrhy našich plemen bez PP by se daly za dobu trvání našeho klubu spočítat na prstech jedné ruky.

Nicméně usnesení je usnesení a na mně je, abych se s jeho plněním potýkala.

Tedy: známe všichni inzeráty typu: „.....prodám štěňata XY plemene bez P.P., za výhodnou cenu.....“. Na tyto chovatele a prodávající se můžeme podívat hned z několika zorných úhlů:

- Úhel pohledu registrovaného chovatele: každý chovatel, který má registrován a mezinárodně chráněn název chovatelské stanice (tedy „afix“, jak je označován ve francouzštině, což je vlastně jakási ochranná známka jeho chovu, jeho produktů, pokud takto můžeme psy chápat) a je členem FCI prostřednictvím některé z jejích členských organizací (u nás je to ČMKU), je vázán dodržováním „Chovatelského řádu FCI“ a odpovídajících norem svojí „mateřské“ organizace. Z textu CHR jasně vyplývá, že záměrná produkce štěňat bez PP je zakázána. Tedy registrovaný chovatel, který se vydá cestou záměrné produkce štěňat bez rodokmenu, porušuje hrubě tyto předpisy (pravidla) a vystavuje se nebezpečí, že mu v krajním případě může být „afix“ i odebrán. Proto se mezi registrovanými chovateli vyskytují producenti „bezpapíráků“ poměrně v malém počtu.

Registrovaní chovatelé, zabývající se chovem, jsou povinni podle u nás platné legislativy zisky z prodeje štěňat zdanit. FÚ mají snadnou práci, neboť každý chovatel je registrován, každé štěně je zapsáno, vše je lehce dohledatelné...Pohříchu většina FÚ toho také využívá a plnění daňové povinnosti u registrovaných chovatelů kontroluje.

- Úhel pohledu liberálně smýšlejícího „obchodníka“: Pes je ve smyslu zákona věc. Zákon nerozlišuje psy bez PP jako podřadné a ty s PP jako TOP – cena „věci“ je stanovena pouze na základě poptávky a nabídky. Tato kategorie producentů se zaměřuje výhradně na lukrativní plemena, jakmile jejich obliba upadá, přejdou pružně na jiné plemeno, které se „právě nosí“. V této kategorii, myslím že jako jediné, lze najít lidi, kteří z „chovu“ psů skutečně zbohatli.

Tito producenti nejsou nikde registrováni, nikde nelze najít, kolik skutečně vyprodukovali štěňat, jejich nezdaněné příjmy se pohybují v oblasti „černé ekonomiky“.

- Úhel pohledu „milovníka zvířat“: mezi majiteli fenek, čirými amatéry, se již odedávna traduje, že „fenka by měla mít za život aspoň jeden vrh, aby byla zdravá!“. Veterináři nám už jasně vysvětlili, že to vůbec není pravda, že problémy s rakovinou dělohy či mléčné žlázy se vyskytují jak u fen, které mateřství prodělaly – a není vůbec důležité, kolikrát – stejně tak i u fen, které nikdy kryty nebyly. Nejlepší ochranou proti těmto u fen častým problémům je včasná kastrace. Ale na takovou informaci ti „skuteční milovníci“ neslyší, chtějí svojí fence dopřát radost z mateřství, ale nemají vůbec žádné chovatelské ambice, a tak jí najdou nějakého krásného milence, v lepším případě i stejného plemene, a odchovávají jeden vrh. Vrh, který je opečováván s obrovskou láskou

a péči a noví majitelé pro štěňátka jsou vybíráni stejně pečlivě, jako ženich či nevěsta pro vlastní děti. ...Pokud zůstanou v kategorii „milovníků“ a nepřejdou do výše uvedené „obchodnické“ kategorie, tito lidé na psech nikdy nezbohatnou!

Zde je tedy poměrně dobře vysvětleno, jak se dělí producenti psů v České republice.

A nyní – jak se liší pes „bez P.P.“ od toho, který má řádný průkaz původu: jak již bylo výše zmíněno, **pes s průkazem původu pochází** od registrovaného chovatele, každé zapsané štěně se může prokázat ověřeným původem. **Průkaz původu tedy můžeme považovat za něco jako „záruční list“, ve kterém prodávající (chovatel) a organizace, která za chov psů v tom kterém státě zodpovídá, stvrzují, že jedinec je skutečně příslušníkem plemene, jaké si zájemce vybral a že tento jedinec pochází z rodičů, kteří odpovídají plemennému standardu, jsou geneticky zdraví (záleží tu už na přístupu příslušného chovatelského klubu, jaké zdravotní zkoušky musí chovní jedinci před zařazením do plemenitby absolvovat) a v případě pracovních či loveckých plemen mají i požadované charakterové vlastnosti a vlohy.**

V současnosti je již téměř pravidlem, že kupuje-li si zájemce štěně od registrovaného chovatele, dostává kromě průkazu původu i **smlouvu** a chovatel ručí za prodané štěně po zákonem určenou dobu.

Pes bez PP: nelze vůbec tvrdit, že ti, kdož produkují jedince bez průkazu původu, péči o štěňata zanedbávají – to ve většině případů ne! Nicméně již stojí za zamyšlení skutečnost, že jedinci, na nichž je chováno, nejsou testováni a hodnoceni ani po stránce exteriérové, ani zdravotní, ani vlohové. (I když připouštím možnost, že existují takoví chovatelé psů bez PP, kteří chovají na krásných a zdravých jedincích, kteří by neměli vůbec problém projít sítí výběru a získat normální chovnost.) Důvody, proč se tito lidé věnují chovu bez PP, jsou nejčastěji tyto: nevyhovují jim předpisy a pravidla, kterými se registrovaný chov musí řídit – nechtějí platit daně – mají zákaz chovatelské činnosti v rámci organizace FCI. Ale jsou tu i ti z kategorie milovníků – kvůli jednomu vrhu „pro zdraví“ přece nepodstoupí martyrium uchovňování!

Ale co se taky může stát, koupíme-li u jedince bez PP: je zde nezanedbatelná možnost, že ze zvířete, které jste zakoupili třeba jako pudlíka vám vyroste teriér! A nemáte žádné odvolání. Je málo takových znalců, aby u maličkého štěněte stoprocentně určili plemeno, k němuž patří a zda bude i v dospělosti vypadat tak, jak stanovuje standard. Pokud se toto stane u zvířete s P.P., má nabyvatel možnost se bránit – a chovatel je povinen nést případné následky. Ale u „bezpapíráka“ k tomu není žádná šance.

Máte pejska, myslíte si, že jste ušetřili, ale ve výsledku jste prodělali! Každý nabyvatel štěňátka by si měl uvědomit, kolik jej bude jeho nový kamarád stát během svého života a pochopí, že cenový rozdíl mezi štěňátkem „s původem“, do jehož ceny musí chovatel zakalkulovat i všechny náklady na poplatky, související nejen s administrativou, ale i daně, které bude odvádět, a štěňátkem „bez P.P.“, kde každý takový náklad odpadá a částka za štěně patří producentovi, je v podstatě minimální.

I když jsem psaní tohoto pojednání věnovala velkou péči, přesto si nemyslím, že se mi povedlo přesvědčit ty, kdož ze zásady dávají přednost štěňátkům bez P.P., třeba jen proto, že už po nich nikdy chovatel nebude chtít, aby s pejskem šli na nějakou výstavu či soutěž a pejsk je „jen jejich“.

Ale vždyť přece my, registrovaní chovatelé, právě proto, abychom odchovávali krásné a dobré psy, investujeme do jejich chovu nemalé peníze. Skutečnost, že na jejich majitelích chceme, aby je předvedli na kynologických soutěžích, svědčí o našem stálém zájmu o tato zvířata, která jsme vychovali a na nichž nám záleží po celý jejich život.

Helena Dvořáková